— Ja, med disse korte Antydninger maa jeg i Øjeblikket lade det bero. Men hvis Fru L., som jo har arbejdet med dette Spørgsmaal siden November 1918, i en lidt udførligere Form vilde fremlægge sit Materiale, nemlig sine Undersøgelser vedrørende Skattesystemet og de Svingninger i dettes Grundlag, som hendes Forslag forudsætter samt Udgifterne vedrørende Forslaget, vilde det ogsaa være lettere for en anden at komme til Bunds i Sagen, hvilket er meget vanskeligt, naar man er stærkt optaget og mangler den fornødne Statistik. Jeg beder altsaa undskylde, men dels er jeg opfordret til at svare, dels fristede Fru L.s noget skæve og ikke fejlfri Henvisninger til mine Forslag til at ofre en Times Nattesøvn for at anbringe en vist ikke helt unødvendig Bremse-Klods paa Fruens smukt pyntede Vogn i dens Fart fremover.

Frederiksberg, d. 22. Marts 1920.

K. K. Steincke.

Kvindelige Præster.

—o—

I »Berl. Tid.« for 10. Marts finder vi følgende:

Rigsdagsudvalgets Henvendelse til Menighedsraadene.

Den omtalte Henvendelse til Menighedsraadene fra Rigsdagen er nu udsendt. Fællesudvalget angaaende Lovforslaget om Kvinders Adgang til Embeder har besluttet at spørge Menighedsraadene om deres Stilling til Kvinden som Præst.

Desværre kræver Henvendelsen Svar saa at sige omgaaende. Det vil adskillige Steder blive vanskeligt at faa Tid til at samle Menighedsraadet, og nogen virkelig *Drøftelse* af det saare vigtige Spørgsmaal bliver der ingen Tid til. I Menighedsraadskredse raader der en ikke ringe Misstemning over, at Rigsdagen i en Sag, som Rigsdagen selv tillægger saa stor Betydning, ikke giver Raadene fornøden Tid til Overvejelse.

Henvendelsen har Form af tre Spørgsmaal, og desværre er Formuleringen af disse Spørgsmaal ikke saa klar som ønskelig. End ikke Logiken er helt i Orden.

Det første Spørgsmaal lyder:

„1. Billiger Menighedsraadet, at det ved Lov fastslaas, at Kvinder *ubetinget* faar Adgang til kirkelige Embeder, hvortil der kræves Ordination, paa samme Vilkaar som Mænd?"

Dette er ganske klart. De, som *ikke* ønsker kvindelige Præster, vil straks kunne forstaa det og straks svare *Nej*.

Det andet Spørgsmaal er allerede lidt mere kunstigt.

Det lyder:

„2. Billiger Menighedsraadet, at det — under særligt Hensyn til Kvinders fysiske og aandelige Forskel fra Mænd — fastslaas ved Lov, paa hvilke Vilkaar Kvinder med teologisk Embedseksamen har Adgang til kirkelige Embeder, hvortil der kræves Ordination?"

Her tænker Udvalget sig, at visse Kvinder under visse Forhold skulde kunne blive Præster. For dem, der er klare over „den fysiske og aandelige Forskel" mellem Mænd og Kvinder kan Svaret ikke være tvivlsomt. Det maa blive *Nej*.

Hermed er i Virkeligheden de logiske Muligheder udtømt. Alligevel føjes et tredie Spørgsmaal til.

Det lyder:

„3. Finder Menighedsraadet noget at erindre imod, at kvindelige teologiske Kandidater, som iøvrigt opfylder Betingelserne for Ansættelse i Præsteembederne, kan udnævnes til Præster, naar vedkommende Kandidat er indstillet af et Flertal af det paagældende Menighedsraad."

Dette tredie Spørgsmaal er i Virkeligheden besvaret med det andet Spørgsmaal. Men det er ubehændigt affattet, idet det begynder med: „Finder Raadet *noget at erindre* imod", idet de andre begynder med „*Billiger* Raadet". Hvis man altsaa svarer Nej til andet Spørgsmaal, maa man svare Ja til det *tredie* Spørgsmaal.

Trods den knappe Tid vil Menighedsraadene forhaabentlig gøre alt for at blive samlede og give Rigsdagen Svar. *A. Th. J.*"

Forfatteren af ovenstaaende er Redaktøren af Berlingske Tidendes Kirkeside; han giver herved Udtryk for sin Bekymring med Hensyn til Menighedsraadenes Evne til at klare for sig.

Hans Opfattelse af Menighedsraads-Medlemmers aandelige Stade synes i det hele taget ikke at være smigrende. De har endnu ikke haft tilstrækkelig Tid til »Drøftelse« af det vigtige Spørgsmaal, mener han — naa ja, naar man forudsætter, at Medlemmerne af Raadene ikke engang kan læse indenad, saa er der vel intet mærkværdigt i, at man ogsaa mener, at de skal have mere end Aar til at »drøfte« dette Spørgsmaal om »kvindelige Præster«, som nu i saa lang Tid har beskæftiget det ganske Land — og selvfølgelig ikke mindst Menighedsraadenes Medlemmer.

Efter saadan paa Forhaand at have opgivet at behandle Raadenes Medlemmer som selvstændigt tænkende Væsener, siger Hr. A. Th. J. altsaa til dem: Svar nu bare Nej til første og andet Spørgsmaal og »Ja« til det tredie. Denne Fremgangsmaade vilde vel ogsaa føre til det af Hr. A. Th. J. ønskede Resultat, hvis Menighedsraadenes Medlemmer ikke — uden at faa Ordrer udefra — kunde danne sig en selvstændig Mening om Sagen.

Vi er ikke i Tvivl om, at i alt Fald de Medlemmer af Raadene, som er D. K.s Medlemmer, som har Forstaaelsen af deres Ansvar som fuldmyndige Borgere, og som ser, at der ligger en afgjort Underkendelse af Kvindernes Værd i, at man vil nægte dem lige Ret indenfor det kirkelige Omraade, de vil uden Vaklen svare »Ja« til Spørgsmaalene om, hvorvidt Kvinder skal kunne blive Præster, og »*Nej*« til det sidste Spørgsmaal — Spørgsmaalet om, hvorvidt de har noget imod, at Kvinder udnævnes til Præster, *naar de indstilles dertil af Menighedsraadene*, d. v. s. af dem selv.

Og vi er ogsaa sikre paa, at de af vore Medlemmer, som har været med til at vælge Menighedsraadene, de vil lægge deres Indflydelse i Vægtskaalen over for de Medlemmer, mandlige eller kvindelige, som *de selv* har valgt og — eventuelt — vil genvælge.

Red.